

DARBININKŲ BALSAS

KLAIPĖDOS MIESTO IR APSKRITIES PROFESINĖS SAJUNGOS INFORMACINIS LEIDINYS

Klaipėda, 2013 m. sausio 14-31 d. Leidžiamas nuo 1995 m. liepos mėn. Nr. 2 (233)

Elena Narkevičiūtė: „Aš tikrai nepasiduosiu“

Dar prieš trejetą dešimtmečių sovietų valdžia persekiojo Lietuvos vaikus dėl nupieštų Gedimino stulpų, kreida parašytų žodžių „Laisvę Lietuvai“, naktį prie mokyklos iškeltos trispalvės. Atrodė, kad tie ideologinės prievartos laikai negrįžtamai praėję. Deja, 2012-aisiais Lietuvos valdžia grįžo prie sovietų kariauto karo su laisvais žmonėmis, sykiu – ir su pilietinę poziciją drįstančiais išsakyti vaikais. Žodį „TIESOS!“ Nemuno krantinėje užrašę Kauno mokyklų moksleiviai iki šiol yra persekiojami policijos. Taigi valdžia represijomis šiandien augina naują jaunųjų disidentų kartą.

„Mano ir mamos teismai dar nesibaigė (Kadangi Elena kreidelėmis piešė būdama nepilnametė, turėdama 14 metų, dėl vaiko nepriežiūros policija iki šiol persekioja jos mamą, – Tiesos.lt pastaba). Iš pradžių viena tokia teisėja mano mamą išteisino. Tada policija apskundė šitą sprendimą aukštesnės instancijos teismui. Ir tas aukštesnės instancijos teismas paskyrė kitą teisėją. Ta teisėja pasakė, kad protokolas surašytas blogai, kad neįmanoma nagrinėti, ir gražino policijai, kad surašytų normaliai protokolą. Policija vėl apskundė šitą sprendimą, ir mes dabar laukiame kito laiško, kuriame bus parašyta, ar teismas priėmė tą skundą, ar ne. Ar aš pasiduosiu? Mama, kai jai atsiuntė tą laišką, policijos skundą, trylikos lapų, sako: „Ai, aš jiems parašysiu, kad tegul mūsų netampo po teismus, tegul duoda tau kokį įspėjimą ir viskas“. Aš sakau: „NE, mama, man įspėjimo neduos. Aš nenoriu dar vieno įrašo savo byloje“. Tai aš manau, kad ne – aš tikrai nepasiduosiu.“

Inf. Tiesos.lt

Algirdo Butkevičiaus vyriausybė išsižada rinkiminių pažadų sugražinti visuomenei pasitikėjimą teisingumu

Jau dabar akivaizdu, kad Algirdo Butkevičiaus vadovaujama vyriausybė ne mažiau sėkmingai už Andriaus Kubiliaus komandą užtikrins, kad Lietuvoje teisėsaugos ir teisėtvarkos sistema išliktų tokia pačia nesudrumstančia pelke. Seime keturios partijos, sudarančios daugumą valdančiojoje koalicijoje (Socialdemokratai, Tvarka ir teisingumas, Darbo partija bei Lenkų rinkimų akcija), nešykštėjo pažadų savo rinkėjams dėl teisėsaugos ir teismų reformos įgyvendinimo. Šios partijos, matydamos visuomenės reakciją į teismų savivalę, stengėsi įtikinti rinkėjams, žadėdamos šią pūliuojančią problemą išspręsti.

Fragmentas iš socialdemokratų partijos rinkiminių programos:

„Mes matome didėjančią žmonių nusivylimą teisingumo įgyvendinimu Lietuvoje, mažėjančią pasitikėjimą pagrindinėmis demokratinėmis vertybėmis, lygybės įstatymui principo negerbimo, žmogaus orumo žeminimą, laisvės, teisingumo ir tolerancijos stoką. Todėl esame įsitikinę, kad būtina sugražinti visuomenei pasitikėjimą teisingumu, stiprinti Lietuvos teisinę institucijas, didinti nepriklausomumą, mažinti korupciją juose. Mes sieksime: Atkurti žmonių pasitikėjimą teisine sistema, įvesti teismuose tarėjų, visuomeninių teisėjų institutą. Įtvirtinti individualaus kreipimosi į Lietuvos Respublikos Konstitucinį Teismą teisę kiekvienam Lietuvos Respublikos piliečiui.“

Įsisenėjusių šios teisinės sistemos problemų priežastis – tai, kad teismai nuo 1995 metų buvo „privatizuoti“ grupės sovietinių teisininkų. Apeidami Konstituciją, jie iki šiol įrodinėja, kad visuomenės atstovai negali dalyvauti teisingumo vykdyme. Pritariant ir palaikant aukščiausiams teisinės valdžios sluoksniams, kuriuose taip pat įsitvirtinę dauguma sovietinių veikėjų, jie įnirtingai priešinasi

„Dva sopoga – para“ (rusų k.)
„Toks tokį pažino ir prie stalo pavadino“

visuomenės atstovų integracijai į teismų sistemą, kuri priartintų šią valdžios struktūrą prie civilizuotų demokratiškos valstybių standartų.

Todėl dabar, po šių Seimo rinkimų ir socialdemokratų pažadų, visuomenei lieka tik „džiaugtis“ mūsų teismais, kurių analogų reikėtų ieškoti praėjusio šimtmečio vidurio totalitarinėse valstybėse, tokiose kaip frankistinė Ispanija, nacistinė Vokietija ar sovietinė Rusija. Skirtumas nebent toks, kad teismų „šeimininkais“ buvo diktatoriai, o mūsų atveju kartais darosi sunkiau suvokti, kurio „šeimininko“ valią vykdo mūsų teismai.

Ekspertai.eu

Didinama minimali mėnesinė alga

Lietuvos Vyriausybė, pritarius Trišalei tarybai nuo š.m. sausio 1 dienos didina minimalią mėnesinę (MMA) algą darbuotojams iki 1000 litų.

Valandinis minimalios algos tarifas – 6,06 litai. Atskaičius mokesčius nuo MMA, darbuotojas į rankas gaus 824,50 litų. MMA padidinimas palies apie 200 tūkstančių darbuotojų, tarp jų – 50 tūkst. biudžetinių įstaigų darbuotojų.

Inf. „Darbininkų balsas“

Ko bijo sistema?

Per beveik 23-ejus valstybės nepriklausomybės metus Lietuvoje kai kurie politikai net nepradėjo mokyti to, kas yra vienas svarbesnių demokratijos dalykų – garbingai pralaimėti.

Nemokame oriai pasveikinti rinkimų dieną pasitaikusio stipresnio varžovo, pripažinti, kad buvome silpnesni, prasčiau pasirengę išlaikyti turėtos valdžios vadžias. Nemokėjimu pralaimėti ir nesugebėjimu pripažinti kito pergalei, sėkmingai užkrečiama ir itin jautri, nuvarginta, teisingumo išsiilgusi visuomenė.

Vos pernai susikūrusi politinė partija „Drąsos kelias“, be jokios finansinės injekcijos iš valstybės išdo, o tik už simbolines, Lietuvos žmonių pinigines aukas sugebėjo tik per kelis mėnesius trukusią kuklią rinkimų kampaniją pelnyti rinkėjų pasitikėjimą. Ir tapti Seime parlamentine jėga.

„Drąsos kelias“ nesmerkė savo valstybės žmonių, kad jie už šią partiją balsavo per mažai. Taip elgiasi tik buvę, gerai pasiūlę valdantieji, kurie, nesugebėdami nuryti pralaimėjimo kartėlio, visada kvailina Lietuvos piliečius. Esą išsirinkusius „ne tuos.“

Net ir kuklūs septyni „Drąsos kelio“ parlamentiniai mandatai tapo šoku dabar jau buvusios, konservatorių valdžios ideologams, nuo didžiosios politikos nustumtiems centro liberalams, ne ką daugiau už mūsų partiją laimėjusiems kitiems liberalams ir kai kuriems socialdemokratams, kurie į spalio 14-osios Seimo rinkimus sukišo valdiškus milijonus.

Regis, po „Drąsos kelio“ Seimo narių priesaikų buvusių valdančiųjų pasipiktinimas kvailais rinkėjais, balsavusiais už šią partiją, nurimo. Tačiau ta trumpa tyła tebuvo mirasas. Neringą Venckienę, jos bendražygius ir šeimos narius privalu pulti kasdien, be paliovos.

Kai Seimas imasi kitų metų valstybės biudžeto, kai valstybėje – per akis neišspręstų socialinių problemų, nenutrūksta tautos ateities emigracijos srautas, kai kam tiesiog būtina viso to nematyti.

Jaunas žurnalistas geriau paskambins klusniam prokurorui ir paklaus: „O ar

kreipėtės į Seimą dėl Neringos Venckienės teisinės neliečiamybės?“ Ir prokuroras, susigriebia – reikia kreiptis! Didelių aferų, nusikaltimų tyrimai atidedami rytojui. Seimo nario neliečiamybė tampa svarbiausiu valstybės reikalu. Bet tik tada, žinoma, kai Seimo nariu išrenkamas ne tas.

Bet juk ne parlamentaro teisinis imunitetas man yra svarbiausia.

Į Seimą ejuo ne jo, o vedina teisingumo troškimo.

Tik tas teisingumas šiandien kitų suvokiama kažkodėl keistai iškreiptai.

Nė prašomas, tuomet dar tik būsimasis premjeras Algirdas Butkevičius vos prieš keletą savaičių Seimo rūmuose man užtikrino politinę savo galingos partijos ir frakcijos paramą, o praėjus vos kelioms savaitėms, jau tapęs nuolatinio premjėru, staiga prabilo, kad tokio pokalbio apskritai nebuvo.

Jo partijos kolega, Seimo vicepirmininko postą pasiekęs Algirdas Sysas dar pridūrė, kad „galingiems socialdemokratams jokios „Drąsos kelio“ paramos ir nereikia.“

Ačiū, malonu, kad mus pripažįstate. Tik nerimą šiek tiek kelia premjero Algirdo Butkevičiaus teisingumo supratimas. Vyriausybės vadovas šią savaitę garsiai postringavo, kad politikų bylas reikia palikti teismams, tad esą ir teisinę neliečiamybę iš jų reikėtų atimti bet kokiu atveju.

Būtų suprantama, jei ne bent vienas „bet“ iš netolimos praeities.

Kai praėjusį rudenį socialdemokratas Romas Adomėnas įkliuvo STT agentams su 40 tūkstančių litų grynaisiais, visiems politikams vienodai teisingos socialdemokratų viršūnėlės ne nesivargino savo kandidato išbraukti iš rinkimų į Seimą sąrašo. Nesivargina įvykdyti savo deklaruojamo prieš televizijos kameras teisingumo ir dabar – minėtas Vilniaus vicemeras toliau puikuojasi Socialdemokratų partijos Prezidiumo narių sąrašo.

Ateis laikas ir Neringos Venckienės teisinės neliečiamybės klausimas tikrai bus svarstomas Seime pagal visas tam numatytas procedūras. Bet ką veikti iki tol? Apie ką dar kalbėti Lietuvoje, jei

svarbiausios valstybės gyvenime procedūros numatytos tik kovo mėnesį? Tad ir liejasi „ypač svarbūs“ pranešimai visuomenei apie mano tetos Audronės Skučienės sveikata, apie teisėtai ir legaliai įdarbintą mano sekretorę-pa dėjęją.

Sistema įjungė sau parankius visuomenės informavimo kanalus ne šiaip sau. Ji tiesiog dreba, kad „Drąsos kelias“ kovo 3-ąją gali laimėti tris Seimo nario mandatus.

Dar labiau sustiprėti, t.y. tapti dar juodžiau neparankia.

Tik tikrieji atsakymai į neišaiškintos ir nebaigtos pedofilijos istorijos klausimus niekam nerūpi. Nebent tik tiems, kas sukūrė dar vieną pasaką, jog mažoji mano brolio dukrelė nenori bendrauti su ja išauginusiiais seneliais.

Suaugusieji seka pasakas ne tik vaikams prieš miegą, Migdoma ir Lietuva. Kad ji visiems laikams įtikėtų, jog vaikų išnaudojimas ir prievartavimas mūsų dorovingame krašte – pramanas.

Visame pasaulyje pedofilai kasmet suimami šimtais, ardomi jų tinklai, siekiantys aukščiausių politikos ešalonus, net žurnalistikos objektyvumo viršūnė – britų BBC, bet pas mus to nėra. Neva niekada nebuvo, nėra ir nebus.

Neringa VENCKIENĖ

Lietuvos Respublikos Seimo narė

Straipsnis išsiųstas „Darbininkų balsas“ redakcijai 2013 m. sausio 9 d.

Sausio 13-osios

išvakarių pastebėjimai

Įvairios mintys šį šeštadienį nuo pat ryto jaukė protą tol, kol susigulėjo tarsi į vieną.

Tik pasižiūrėjusi į 2013 ir 1991 metų kalendorius supratau, kodėl galbūt tai vyksta. Prieš 22 metus sausio 12-oji buvo šeštadienis, šiandien – taip pat. Laiko ženklai savyje nešiojasi tą kažką mistišką, ko mes nepastebime per nenuilstantį bėgimą.

Prieš 22 metus, sausio 12-osios šeštadienį Lietuva buvo įaudrinta. Jau po Spaudos rūmų Vilniuje šturmo ir užėmimo, po dar kitų sovietų kariškių

išsišokimų. Jauna, nė metų neturinti valstybė sulaukė ir savo kraujo valandos. Naktį iš sausio 12-osios į 13-ąją.

Pamenu tuomet tik paskutines Lietuvos televizijos žinių laidos transliacijos akimirkas, vėl pasijungusį laisvą kanalą iš nelabai teli mūsų esančių Sitkūnų, po kelių dienų ar net savaitės per rankų rankas atkeliavusį laikraštį „Laisva Lietuva“, kurio antraštė buvo juoda: „Kruvinasis sekmadienis.“

Šiandien mes gyvename taikoje. Be nerimo, kad vėl į kažkurį miestą, į kažkieno namus atšliauž svertimi tankai ir traiškys, šaudys niekuo dėtus žmones. Kaljus tik tuo, kad stoja už savo Tėvynę. Bet tokioje taikoje, kuri per daugiau nei du dešimtmečius buvo ypač gera tik sava, pačių išrinktai valdžiai, nes nepastebėjome nuosavų, į mūsų vidų atšliaužiančių tankų

Tai – netiesos, neteisingumo, apgaulės, korupcijos, veidmainiavimo mašinos. Tik prieš jas nesiginame, nes jos pažymėtos nebe raudonomis, o trispalvėmis vėliavomis. Jos skirtos ne traiškyti minią, o gniuždyti sąmonę, laisvą mintį, idėjas ir siekius.

Neįsižeiskite, kad Sausio 13-oji ir 2012 metų gegužės 17-oji man yra kone tokio pat jautrumo datos. Prieš 22 metus aš, dar budama jauna studentė ir Lietuva tikėjusi jos pilietė, išgyvenau dėl viso krašto ateities. Perna – dėl mažosios brolio Drąšiaus Kedžio dukrelės likimo. Į mano tėvų, mergaitės senelių namus brovėsi ne sovietiniai, o savi, uniformuoti, gerai ginkluoti ir išmuštruoti vyrai. Jų buvo net 240, o gal ir daugiau. Su, pasak „Delfi“ konferencijoje praėjusių panktadienį pasisakiusio profesoriaus Vytauto Landsbergio, „sambistu“ priešakyje.

Tas rytas neišdildomai įstrigo į kiekvieno mūsų atmintį kaip pasibaisėtino valdžios brutalumo, žiaurumo vaikystei ir elementaraus žmogiškumo išniekinimo pavyzdys. Jis akivaizdžiai parodė, kad žmogus mūsų valstybėje, už kurią tiek kovojome, kurios taip siekėme, yra niekas. Kad policija, atėjusi į mūsų namus, prieš nekaltą žmogų gali imtis bet kokių priemonių. Jis parodė, kad demokratija Lietuvoje tėra iliuzija, kad, skirtingai nei Vakarų Europos šalys, tebesame policine valstybė. Šalį valdome ne mes visi, Lietuvos žmonės, bet į vieną kumštį susitelkęs valdžios ir teisėsaugos klanas. Jis tenori vieno – toliau išlikti ir sunaikinti visus, kurie dar ieško tiesos, sunaikinti fiziškai, morališkai ar ginte išginti iš Tėvynės svertu. Kaip jau ir išginė bene milijoną, ir mes vis pastebimiau tampame išsivaikščiojančia po pasaulį tauta. **Nukelta į 2 p.**

Atkelta iš 1 p.

Sausio 13-osios išvakarių pastebėjimai

Tai, kas buvo padaryta 2012 m. gegužės 17 d. Garliavoje, amžiams įeis į mūsų Lietuvos istoriją kaip vienas baisiausių ir gėdingiausių jos faktų. Nes būtent valstybės pareigūnų rankomis buvo atlikta veikla, galutinai sužlugdžiusi nepriklausomą Lietuvos teisėtvarkos autoritetą šalyje ir pasaulyje, nulėmusi visuomenės nepasitikėjimą sava teisėsauga, o kartu – ir visa valstybe.

Žinau, kad dėl tokio palyginimo užsitraukė naują kritikos laviną, tačiau neturiu moralinės teisės tylėti. Man vienodai brangus yra ir Lietuvos, ir tik mažos jos mergaitės likimas.

Jei išbrauksime iš istorijos paprastą mergaitę, nesirūpinsime jos šypsena, vaikiškais troškimais, kasdieniniais džiaugsmais, nebus ir Lietuvos.

Pakanka išmesti tik vieną mažą žmogutį į istorinį sąvartyną, vėliau antrą, dešimtą, tūkstantą, kad valstybė imtų risti į prarają.

O Sausio 13-tosios aukų atminimas man yra brangus kasmet. Tik kalendoriuje tolsta ta kruvina valstybei data, bet mintys lieka viduje, šalia. Jaučiu didelę pagarbą visų žuvusiųjų artimiesiems, draugams, bendramokslams, bendradarbiams ar tik pažįstamiems.

Linkiu Jums tvirtybės ir tikėjimo. Tikėjimo Lietuva. Tikėjimo, kad ateis diena, kai vėl didžiuosimės savo valstybe, atstatysime joje teisingumą, pasitikėjimą valdžia, jausimės saugūs ne tik gatvėje, bet ir mintyse.

Neringa VENCKIENĖ

Klaipėdos miesto ir apskritis profesinės sąjungos darbo inspekcija teikia informaciją

darbo klausimais adresu:

S. Dariaus ir S. Girėno g. 21-21, Klaipėda

Tel. (8-46) 411019, (8-686) 17406

Darbo dienomis nuo 8:00 iki 15:00 val.

DĖL TEISĖS STREIKUOTI SUVARŽYMO

Lietuvos profesinė sąjunga „Solidarumas“ pritaria profesinių sąjungų koordinacinio centro siūlymui 2013 m. sausio 16 d. 12 val. organizuoti piketus prie apylinkės teismų, protestuojant prieš žmogaus teisių pažeidimus ir teisės streikuoti suvaržymą.

Dar 2012 gruodžio 3 d. Lietuvos profesinės sąjungos „Solidarumas“ ir Lietuvos maistininkų profesinės sąjungos atstovai, susirinkę į pasitarimą dėl darbuotojų teisės imtis kolektyvinių veiksmų, konstatavo, jog Lietuvos darbuotojų teisė streikuoti yra suvaržyta.

Tai patvirtina vienas po kito priimti teismų sprendimai, kuriais darbuotojų bandymai ginti savo teisėtus interesus, siekiant kolektyvinių sutarčių vykdymo, pasitelkti įstatymų garantuotą teisę organizuoti streikus, buvo pripažinti neteisėtais. Streikas yra vienas iš socialinio dialogo instrumentas, tačiau pagal susiklosčiusią teisinę praktiką organizuoti legalaus streiko Lietuvoje neįmanoma.

2012 m. lapkričio 13 d. Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas pripažino 2012-10-23-25 d. UAB „Vilniaus viešasis transportas“ darbuotojų slapto balsavimo dėl įspėjamųjų ir neterminuotų streikų rezultatus negaliojančiais ir pripažino 2012-11-14 paskelbtą įspėjamąjį streiką neteisėtu.

2011 m. liepos 22 d. Klaipėdos apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, išnagrinėjusi bendrovės „Švyturys-Utenos alus“ prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, irgi uždraudė profesinei sąjungai streikuoti. Kitaip tariant, Klaipėdos apygardos teismas Lietuvoje suformavo teismo precedentą dėl streiko sustabdymo ar atidėjimo ir nurodė, kad bet kurioje įmonėje teismai turi teisę neribotam laikui atidėti neprasidėjusį streiką, o prasidėjusį sustabdyti. 2012 m. kovo 6 d. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas išnagrinėjo profesinių sąjungų jungtinės atstovybės kasacinį skundą ir priėmė sprendimą, kuriuo streiką UAB „Švyturys - Utenos Alus“ paskelbė neteisėtu.

Teisė imtis kolektyvinių veiksmų, išplaukianti iš Konstitucinio bei tarptautinio asociacijų laisvės principo bei teisės į kolektyvines derybas ir yra pripažįstama tiek įvairiuose tarptautiniuose teisės aktuose, kuriuos ES valstybės narės yra pasirašiusios, arba kuriuose bendradarbiavo, kaip antai, 1961 m. spalio 18 d. Turine pasirašytoje Europos socialinėje chartijoje, Tarptautinės darbo organizacijos konvencijose Nr. 87 ir Nr.98 „Dėl asociacijų laisvės ir teisės jungtis į organizacijas gynimo“ ir „Dėl teisės jungtis į organizacijas ir vesti kolektyvines derybas“, tiek tų valstybių narių ES lygmeniu parengtuose teisės aktuose, kaip antai, 1989 m. gruodžio 9 d. Strazbūre vykusiame Europos Vadovų Tarybos susitikime priimtoje Bendrijos darbuotojų Pagrindinių socialinių teisių chartijoje ir 2000 m. gruodžio 7 d. Nioje paskelbtoje ir 2008 m. gruodžio 12 d. Strazbūre priimtoje Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje.

Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtinta darbuotojų, ginančių savo ekonominius ir socialinius interesus, teisė streikuoti. Lietuvos Respublikos darbo kodeksas reglamentuoja kolektyvinius darbo ginčus tame tarpe ir streiko skelbimo, apribojimo, eigos teisėtumo ir t.t. procedūras.

Lietuvos profesinės sąjungos „Solidarumas“ pirmininkė Aldona Jašinskienė

Apie nemokamas atostogas

Įmonėse, įstaigose, bendrovėse, kuriose dirba po kelis šimtus žmonių, sumažėjus gamybos apimtims, dabar dažnai darbuotojai darbdavio iniciatyva „išleidžiami“ nemokamų atostogų.

Darbdavys kartais labai mandagiai prašo rašyti prašymą „išleisti“ į nemokamas atostogas, tačiau nepasako, kad jei susirgs, už tą laikotarpį, kol jis bus nemokamose atostogose, negaus ligos pašalpos. Kodėl? Mat, jei esi nemokamose atostogose, negauni atlyginimo, neskaičiuojami mokesčiai ir „Sodrai“. Be to, nemokamų atostogų laikotarpis neįskaitomas į socialinio draudimo stažą, nes tuo metu už darbuotoją darbdavys nemoka „Sodrai“ socialinio draudimo įmokos.

Jau galima kreiptis į darbo ginčų komisijas

Darbuotojai ir darbdaviai dėl individualių darbo ginčų jau gali kreiptis į darbo ginčų komisijas, kurios nuo šių metų sausio pradžios pradeda dirbti Valstybinės darbo inspekcijos (VDI) teritoriniuose skyriuose.

Edvinas KERSNAUSKAS

Eriko Lesausko individuali įmonė gamina:

*antkapius, stato paminklus, kloja plyteles, kala raides, kasa duobes, atveža juodžemio;

Atlieka laidojimo ir kremavimo paslaugas:

*įvairūs karstai; *įkapės: suknelės, kostiumai, avalynė; mirusiojo išvežimą iš namų visą parą (tel. 8-612-71977); mirusiųjų išvežimą ir parvežimą Lietuvoje ir už jos ribų;

*kafafalkų, autobusų nuoma; dokumentų tvarkymą, salių užsakymą; laidojimo duobių kasimą.

Erikas Lesauskas. Darbo laikas: 9:00 -18:00
Tel. 8-683-93951, (8-612-71977)

LIETUVOS RESPUBLIKOS SEIMO NARĖS NERINGOS VENCKIENĖS PADĖJĖJAS EDVARDAS ŠALKAUSKAS

Piliečius priima:

antradieniais nuo 08 val. iki 12 val.

penktadieniais nuo 13 val. iki 16 val.

Klaipėdos miesto ir apskrities profesinės sąjungos būstinėje:

S. Dariaus ir S. Girėno g. 21-21, LT-92254 Klaipėda

Tel. (8-46) 411019, 217825, (8-686) 17406

El. paštas: kmapsp@gmail.com

ЭДВАРДАС ШАЛКАУСКАС ПОМОЩНИК ЧЛЕНА СЕЙМА ЛИТОВСКОЙ РЕСПУБЛИКИ НЕРИНГИ ВЕНЦКЕНЕ

Прем граждан:

по вторникам с 08 до 12 час., по пятницам с 13 до 16 час.

В штаб-квартире Клайпедского городского и окружного

профсоюзу по адресу:

ул. С. Дариаус и С. Гирено 21-21, LT-92254 Клайпеда

Тел. (8-46) 411019, 217825, (8-686) 17406

Эл. почта: kmapsp@gmail.com

Profesijos skirtingos, o likimas vienas

Vilniaus Gedimino prospekte ant parduotuvės palangės sėdi senyvas vyras ir virkdo armoniką: „Į Vilnių, į Vilnių, į mylimą šalį...“ Ant grindinio padėta kepurė, kurioje blizga keletas centų. Susipažįstame. Pasirodo esame bendravardžiai – jona.

- Gražiai grieži, tėvuk,- pagiriu.

- Senatvė, pirštai nebe taip klauso, kai šalta, jie dar labiau sukemsta. Anksčiau mūsų kaimo ir ne tik mūsų nė vienos vestuvės be manęs neapsieidavo.

- Tai iš kokio krašto esi?

- Nuo Molėtų. Atvykau į Vilnių lengvesnės duonos ieškoti. Dirbau mokytoju.

- Pensiją gauni?

- Argi iš 360 litų pragyvensi? Žmona – neigali, dukra augina sūnelį. Gauna pašalpos kelis litelius.

- O vyras alimentų nemoka?

- Gaudyk vėją laukuose. Va kur jos alimentai,- parodė į kepurę. – Ir daug tu jai parneši?

- Ką tu, žmogau, dabar visų kišenėse vėjas švilpia. O turčiams mano muzika nepatinka. Jiems va kokios reikia,- pirštu parodo į greta esantį restoraną. Prieina moteris ir ištiesia du karštus pyragėlius. Muzikantas nuolankiai dėkoja. – Pažįstama?- klausiu. – Čia labdara,- sakė tarsi būtų nusikaltęs.

- Valgyk, muzikante, netrukdysiu, nes atšals.

Tas nepažįstamasis visą gyvenimą dirbo, o dabar prisiduria prie pensijos žvarbdamas prie parduotuvės laukųjų durų, kad galėtų išlaikyti savo šeimos narius ir sumokėti valstybei mokesčius. – Įdomu,- pagalvojau,- ar tarp valdžios vyrų nėra tų, kuriuos jis mokė pirmosios raidės. Vėl pravirksta armonika ir kviečia į Vilnių, į mylimą šalį.

Kažin ar šiam vyrui ta šalis jau tikrai tokia mylima?

Jonas GIRINIS

„DARBININKŲ BALSAS“ redakcija

Steigėjas ir leidėjas **Klaipėdos miesto ir apskrities profesinė sąjunga**

S. Dariaus ir S. Girėno g. 21-21, LT-92254 Klaipėda (durų kodas 3 8)

Tel. 8-46-217825, faksas: 8-46-411019, mob. 8-686-17406

El. paštas: kmapsp@gmail.com

Internetinis tinklapis: www.kmaps.lt

***Pasirašyti straipsniai nebūtinai sutampa su redakcijos nuomone**

L.e.p. redaktorius Rimas Lukauskis

Redakcinė kolegija: Gintautas Mieleika, Danutė Bielskuvienė, Rimas Lukauskis, Loreta Belova, Vilgelmina Čenokol, Edvinas Kersnauskas, Nijolė Praninskienė, Juozas Turauskas, Jaras Valiukėnas, Liudmila Golubeva, Kęstutis Lebrikas, Auridas Lešan

Dailininkas Rimas Lukauskis

Korektoriai - maketuotojai: Loreta Belova, Danutė Bielskuvienė

Reporteriai: Jaras Valiukėnas, Kęstutis Lebrikas, Viačeslav Lapčuk, Gintautas Mieleika